

Šana Čura-Žižek

NININ DNEVNIK

ali

življenje nekega psička

Zgodba iz brezna mamil

Založništvo Jutro

Uvod

Naj vam pomagam iz brezna omame.

Mogoče boste v tej knjigi našli

kanček smisla življenja.

Za začetek bo dovolj.

ČUSTVENI izlivi in občutki blaženosti, seveda če so vam kozlanje, glavoboli in mišični krči blaženost, ki so bili napisani v času zadetosti, so zanimivo pričanje nekoga, ki je bil prepričan, da je omama najlepša stvar na svetu. Pogodbe s hudičem so raznotere in ta je standardizirana. Obsojen si na propad.

Pričujoča knjiga je zgrešena v celoti. Napisala jo je oseba, ki ji je bila prva misel zadeti se in spraviti občutke na papir. To naj bi bil razlog omame. Kako pisati stvari, ki jih ne poznaš, ne razumeš, jih nisi okusil na lastni koži? Opazovanje iz daljave je bilo premalo. Opisi in zapiski izkušenj drugih ljudi prav tako. Torej zadeti se. To je prava stvar. Poskusiš in napišeš. Vendar pa, ko si zadet, si samo še zadet, pozabiš na svoje poslanstvo. V spominu ti ostane le še to, da ponovno poskušaš in poskušaš in iščeš smisel v nesmislu. Iz začetnega poosebljanja z narkomani postaneš ravno to sam; nesposoben razmišljanja, nesposoben za življenje in to v kratkem času. Dejstvo je, da se zadeneš samo zato, da si zadet. Drugega odgovora ni. Je pogodba s hudičem in prekineš jo lahko samo tako, da se nehaš fiksati. Narkoman ostaneš, ostane ti pečat.

V romanih, ki opisujejo življenje narkomanov ali gre za njihova avtobiografska dela, je pogosto premi govor napisan kar v slengu. Težko je razumljiv in bralcu gotovo ni jasno zakaj ni napisan drugače, bolj romanopisno. Ko okusiš svet opojnosti, je edino sleng jezik življenja. Kljub vsemu je bil za Nino, kadar je bila trezna, sleng preveč obupen, tako nekako primitiven, prostaški, nizkoten, ponižujoč. Kasneje se je sicer trudila nekatere besede napisati v lepi slovenščini, a

ji ni vedno uspelo. Besedilo je prečiščeno le toliko, da je razumljivejše bralcu. Nekatero besede so vseeno napisane v slengu.

Bralec lahko na ta način lažje razume čustvene in psihične težave glavne junakinje Nine. Tako »ful fajn« nikakor ne more biti super v redu; oseba, ki jo je rodila, njena mati, mora ostati »mat«. Veliko vsebine je direkten prepis iz dnevnika, zraven so dodana kasnejša razmišljanja in samoobsodbe zapisovalke dnevnika, ki se je rešila iz brezna omame in pogube. Ob branju dobi bralec občutek, da gre za dve osebi. Prvo, glavno junakinjo Nino, in drugo, pisateljico, ki razglablja o vrlinah in slabostih prve. V resnici pa gre za rast in dozorevanje ene in iste osebe, ki pred svetom in soljudmi skriva svojo preteklost.

Nina je črrolaska, ima sivo-modre oči in njen pogled lahko očara marsikaterega moškega. To pa je tudi vse. Fantje si ne upajo naprej. V Nini vidijo inteligentno, odločno, močno žensko, ki bi jim gospodovala in vodila njihov ritem življenja. Kdo si želi take partnerke? Nihče. Kadar se Nina izzivalno obleče trga moške gate, a to je premalo za skupno življenje. Če hoče uspeti, bo morala biti v prihodnosti nekoliko bolj potrpežljiva, imeti bo morala več razumevanja, potrebovala pa bo predvsem veliko prostega časa, ki ga sedaj ne najde v kupu službenih dolžnosti, domačih opravil, pisanju romana in iskanju same sebe.

Ko sem prebirala dnevnik Nininih posameznih zadetih in treznih dni, sem ugotovila, da je sploh ne poznam, da včasih izjavi stavek, ki je resničen, a si ga noče priznati ko je na realnih tleh. Zanimivo je, da se je tudi takoj po dozi usedla in napisala stavek ali dva. Sedaj, med pisanjem, tudi jaz občasno naredim prekinitev, da grem na dviganje uteži; terapija pač, na kateri sva in bova verjetno še nekaj časa, tri leta, celo življenje.

Knjiga ni napisana z namenom pridobiti si čim širše množice bralcev, ampak je del avtoterapije glavne junakinje. Avtobiografsko delo je zakrito z majhnimi lažmi, ki jim pisateljica pravi »mašnice«. Mašnice so pomagale pri oplemenitvenju suhoparnega dnevnika in dajejo knjigi vsebino in tanko nit, ki bralca pelje skozi poglavja. Postavljene so med resničnostjo in fantazijami pisateljice, tako da bodo le redki uspeli izluščiti pravo resnico. Mašnice so torej posledica strahu pred stigmatizacijo. Naj ostanejo tam kjer so in služijo svojemu namenu.

Vsebina knjige je morasta toliko bolj, ker poteka z njo še ena osebna zgodba. To je zgodba o psu in njegovi vpletenosti v mednarodno trgovino z mamili. Le-ta je plod domišljije pisateljice, ki želi prikazati brutalen odnos ljudi, ali vsaj posameznih osebkov človeške rase, do živali. Žal se tudi v dejanskem življenju to vse prepogosto dogaja. Obe zgodbi sta potekali vzporedno.

Psiček Pupi pride v Slovenijo v starem kombiju skupaj še z osmimi psički iz istega legla. V svojem telesu nosi heroin. Za preprodajalce je pomemben vezni člen na tej skupni poti, od Češke do Slovenije. Kruta usoda se poigrava z njegovimi brati in sestrami in mnogimi pred in za njim. Pupi ima srečo, pred usodnim koncem ga reši Nina. Njegovo življenje je polno doživetij in številnih razočaranj. Usoda se stalno poigrava z njim, kot da je ping-pong žogica, a on se ne da ukloniti. Je neustrašen, pogumen, ognjevit, včasih celo malce drzen, zanesljiv in pameten pes.

Nina je takrat hodila k meni na pogovore, skupaj sva oblikovali ter zapisovali njene doživljaje. Kasneje se nama je pridružil Pupi, ki nama je, s posebnim čutom odgovornosti in presenetljivo pasjo natančnostjo, zaupal svojo življenjsko zgodbo. Hkrati je opisal tudi presunljive življenjske zgodbe posameznikov, ki so ga obkrožali. Brez kakršnihkoli zadržkov je izrazil svoje mnenje glede prekupčevalcev z mamili, podal se je celo v Rusko-Pakistansko navezo. Njegovi izmišljeni junaki so postali resnične osebe v tem krutem svetu.

V Sloveniji je bilo leta 2004 le nekaj zavetišč za pse in mačke, ki so po svojih močeh reševali trenutno situacijo in se borili za svoj obstoj. Naj torej izrečem samo hvalo ljudem, ki rešujejo živali, in naj dogajanja iz knjige sprejmejo kot kruto realnost, ki se dogaja drugje, nekje tam daleč ali pa samo v moji domišljiji in ne v slovenskih zatočiščih za živali. Vsaka podobnost z dogodki, kraji in imeni v tej pasji zgodbi je zgolj slučajna in nenamerna.

Šana Čura Žižek

1. POGLAVJE

Hočem pisati roman

*Visim nad wc-jem in kozlam. Prijetno je.
Vem le to,
da je bila doza nekoliko prevelika,
a nič ne de, tako ali tako uživam
in ni važno kaj počnem.*

PIŠEM vam povsem odkrito, ne glede na posledice. Ne vem kako bom ukrepala, ko se bodo posamezniki prepoznali v romanu. Kako bodo reagirali, ko bodo spoznali Nino, ki jo sedaj povsem razgaljeno premlevam pred vami od odstavka do odstavka, od poglavja do poglavja. Verjetno me bodo obsojali. A ne glede na to, trenutno pomaga Nini in meni, da prebrodiva krizo, ki nastopa iz dneva v dan, iz ure v uro. Je nekakšna terapija k ozdravljenju.

Iz Nininega dnevnika ne boste mogli povezati posameznih zgodb v celoto, zato so sprti ali na koncu vsakega dne dodane pripombe. Postopoma jo boste mogoče razumeli in spoznali bedo odvisnika.

Če se malo ustavim na usodni soboti, konec maja 2004, in poskušam ugotoviti vzroke, ki so Nino pripeljali do priprave brizge in aplikacije v žilo, le stežka povežem in si razjasnim kako je prišel narkotik v njeno torbico in kaj je z njim počela doma. Ne znam si razložiti kje je bil kliker, da je poskusila.

Res je v tem obdobju jemala številne tabletko in po malem popivala, a preskok na iglo se mi zdi prehud, brez vidnega vzroka. Je to mogoče intenzivno delo dan za dnem, noč za nočjo in povrhu še ... (*Preobremenjenost v službi – določene besede se izogibam, ker tudi meni vzbudi željo po omami.*). Ker pa je aplikacija povezana s tem, da je bila sama doma, njen mož je bil namreč takrat na pikniku, menim, da je bil neposreden povod za to dejanje ljubosumnost. Hecno, a ji moram pripisati prav to lastnost. Navajena pač ni, da bi njen mož hodil po piknikih, ona pa bi doma samevala.

In si je, kot rečeno, zapičila iglo v žilo. Bila je ura šest popoldan. Pogodba je bila podpisana.

Prvič ni šlo v podlaket, ampak kar v žilo na dlani. Kasneje je imela Nina veliko problemov s prikrivanjem podplutih področij na rokah, ki niso pokrita z oblačili. Oblačila z dolgimi rokavi sama po sebi ne pomenijo ničesar, a Nini so pomenila posebno pripadnost nečemu. Takrat so ji puloverji z dolgimi rokavi veliko pomenili. Še sedaj želi biti skrivnostna, zakrije si svoje roke, včasih obleče s tem namenom rokavice. Dajejo ji posebno energijo in samozavest. Obdobje, ko so na sporedu dolgi rokavi, traja običajno teden, dva in je neodvisno od poletne vročine. Ali bolje rečeno, ravno poletje daje tisti šarm, ko so vsi v kratkih rokavih, ona pa vztrajno, dan za dnem nosi dolge rokave. Nina je pač nepopravljiva narkomanka, ki si še vedno želi omame, a se obenem trudi biti uspešna v življenju.

Odločitev je težka. Ko nastopi trenutek želje, in seveda takojšnja uresničitev dejanja, ni stikala za preklon na pravo pot, avtomatsko si zopet na drogah.

Spomnim se dejstev, ki so sodelavcem in prijateljem jasno nakazovali, da z Nino nekaj ni v redu, da jo je potrebno vprašati:

»Kako pa se ti je to zgodilo?«

»Zakaj pa imaš na roki modrice?«

»Ali ti ni nič vroče, da stalno nosiš dolge rokave?« ...

Nina si je »uspešno« tajila oziroma pregovarjala, da nje pa že ne bodo nikdar dobili. Kako tipično. In vsa ta vprašanja so bila postavljena. Vsak dan kakšno. A bila so le nekje v zraku, brez obsodbe, samo tako pogosto zastavljena, da bi ji to moralo vzbuditi misel, da mogoče pa le nekaj sumijo. Bila je zavarovana sama vase.

Nekdo je našel iglo in brizgo v WC-ju. Panika! Odgovor je bil na dlani: »Nekdo ju je pač pozabil tam. Ne bo se več ponovilo.«

In, ko sta ji drugič igla in brizga padli izpod majice na tla, kaj bi odgovorila, če bi jo takrat kdo videl? Ne vem. Mogoče: »Le kako sta se znašli ravno pod mojo majico?«

Ko si v omami ti ni jasno, da se spreminjaš v nič. Počasi a zanesljivo toneš. Zaznavanje okolice se spreminja in ustvarjaš si svoj lasten svet; lebdiš nekje nad tlemi. Okolica kmalu spozna, da ti zmanjkuje tal pod nogami, a ti še vedno lebdiš.

Edina pozitivna stvar, ki jo je Nina odnesla od nabranih izkušenj in občutij, je spoznanje podobnih problemov in razumevanje ljudi, ki padejo v ta obupen lijak samoobračanja in iskanja izhoda iz brezna

omame. Nina jim zna pomagati in jih vleči proti površini. Potegniti ven jih ne more nihče, razen s pomočjo njih samih.

DOBESEDNI PREPIS IZ DNEVNIKA, POPRAVLJENE SO LE SLOVNIČNE NAPAKE, DODANE PIKE IN VEJICE, KI V OMAMI NE POZNAJO MESTA.

29. MAJ 2004, sobota

Hočem pisati roman. Danes smo 29. 5. 2004 in sem sposobna prevesti direktivo (*prezasedenost v službi*). Ljubim ga (*Sodelavec o katerem boste še slišali, ime mu je Andrej.*). Lepo mi je (*trenuten občutek*), a imam dva otroka (*slaba vest takoj na začetku*).

Sedaj, ko sem pod vplivom (*prvič v žilo*) probam pisati a ni nič kaj takega. Najverjetneje premajhna doza! A če vstanem ... Zakaj ne morem vstati? Pred desetimi minutami sem po telefonu poklicala Bogomila (*To je Ninin sodelavec, ki dela preko študenta.*). Govorila sem, mislim da normalno.

Pišem brez težav. Sem pa izredno ponosna nase, da je to tako lahko – aplikacija namreč. Slabo mi je in mogoče bom šla kozlat.

Telefonirala bom Cvetu, ki me ima v malem prstu. (*Zapisovalka dnevnika je čustveno odprta in psihično dovzetna za dogajanja v njeni okolici. Njen mož jo pozna tako dobro, da Nina pričakuje od njega, da bo po telefonskem pogovoru spoznal, da je nekaj narobe. In zakaj ne? Če spozna njene najgloblje misli ob opazovanju njenih prstov na nogah, zakaj ne bi po telefonskem pogovoru odkril, da je nekaj narobe.*)

Tudi njega imam rada. (*Znotraj istega poglavja ljubi dva moška. Ali je to sploh ljubezen? Opravičuje se, da Cveto ne bi preveč trpel, če bi slučajno, po pomoti bral njen dnevnik. To ni ljubezen, to je navezanost na nekoga, tisti življenjski ritem, ki ga nikakor nočemo prerezati. Ustaljeni tiri pač.*)

Vpijem, ker sta prišli puncici (*Hčerkama je ime Daša in Erika.*). Moram skrit kar sem načekala. Vedno bolj mi je slabo. Občutek je za en kurc. Le to, da sem si sposobna aplicirati dozo nekaj šteje. Potem bom prebrala in popravila napake. Še posebej č, š, ž so pomembni, da jim slučajno ne manjkajo strešice in bi se spremenili v c, s, z. Pa še poravnava na obe strani. (*Da Nini ne bi kdo slučajno očital, da je površna, da je zadeta. Ali je to že paranoja, in to že prvi dan?*)

Na smeh mi gre, ko se spomnim članka v dnevnem časopisju, kjer so bili v naslovu nenamenoma izpuščeni šumniki. Pisalo je: »Nini Xxx je pri pisanju njene zgodbe pomagala znana pisateljica Sana Cura Zizek«.

Moje sodelavke so se še dolgo smejale na ta račun in me spraševale ali imam res oboje: curo in zizek. Bila sem glavni zadetek tedna.

Leva roka me boli. Obe imam omrtvičeni, pa tako majhna doza, mogoče bi zadela mačka. Le kaj bo z menoj? Na preparatu piše ad.us.vet. (*Ad usum veterinarium – pripravek, ki se uporablja izključno v veterinarski medicini.*), ha, ha, ha.

Komercialni preparati so izključeni iz besedila zaradi morebitnih zlorab. Pri Nini so prav knjige, namenjene izobraževanju in pomoči proti zlorabi drog, v veliki meri pripomogle k poznavanju in »pravilni usmeritvi« na poti k drogam. Prebiral je številna strokovna dela slovenskih in tujih avtorjev, romane s tovrstno problematiko, zbirala je izpiske iz revij in časopisov. Izredno rada je hodila na predavanja iz biologije in kasneje na predavanja botanike in farmakologije. Svoje znanje je poglobljala povsod tam, kjer je videla možnost omame in opoja. Doma je gojila konopljo, mak, razne vrste kaktusov in omislila si je žabe podrevnice. Nikoli ni poskusila stvari, da ne bi predhodno vsaj približno poznala teoretičnih dejstev. Poskusila je semena kristavca, da je preverila ali so predavanja profesorja resnična, si omislila hlapljive substance za popestritev popoldnevov in ne nazadnje je proučevala vpliv medsebojnega delovanja pijače in tablet.

Začela je v osnovni šoli, nadaljevala v srednji šoli in potem na faksu. Na vsak način je hotela priti do recepta za kokakolo; tistega izvirnega. Rezultat po dvajsetih letih je lepa listnata rastlinica, ki krasi njeno pisalno mizo. Po prirejenem receptu vzame kozarec kokakole s katerim poplakne prežvečen list koke.

Andrej (tisti v katerega je Nina zaljubljena) je kreten (Stavek je napisan samo zato, ker se Andrej ni pravočasno odzval na telefonski klic.)! Verjetno bo sedaj klical, a je prepozno. Dozo sem že vzela.

Jutri začnem hujšati na 58 ali 60 kg. Ko bom shujšala, se bodo vsi

spraševali kaj mi je. Bo fino gledat in poslušat njihova mnenja.

»Blazno resno zadeti« od Dese Muck moram tudi prebrat, da potem jaz začnem s svojo zgodbo. *(Zanimivo je, da je Nina ravno v mesecu maju leta 2004 prebrala tudi knjigo Tomaža Goloba z naslovom »Ponovno rojen – pot iz pekla mamik«. Knjiga se ji je močno vtisnila v spomin. Mogoče pregloboko?)*

Grem kozlat!

Na tem mestu bi lahko nekaj napisala o hujšanju in depresiji, ki nastopi in traja kakor hitro tehtnica pokaže kilogram več. Pri odvajanju, s kakršnim se je kasneje srečevala Nina, je namreč vsaka stvar pomembna. Finančni problemi, odvečni kilogrami, nerešeni medsebojni odnosi in spori, pa tudi uspešno rešeni problemi, ali samo uspešen dan, znan glas, pesem po radiu, so dovolj za vrnitev na stare tire. Negativna doživetja je treba pozabiti, na pozitivnih doživetjih se je potrebno napajati. So za to potrebna mamila? Ali se je potrebno soočiti z realnostjo?

Težava nastopi, ker mora Nina vsakič sproti iztiriti in si poiskati novo, pravo pot. Tračnice ostanejo in vabijo na hitro pot v brezno omame in pogube. Vsakič, ko stopi na vlak si govori, da lahko kadarkoli skoči iz njega. A vedno se poškoduje in si nato celi rane. Ko bolečina in rane izginejo, vedno ponovno poskuša. Edino kar se bojim je to, da bo verjetno enkrat vlak zanjo prehitel.

Kozlam, ko prasica kozlam. In imam dvaintrideset let!

Bruhanje pod vplivom narkotikov je enostavno, je del protokola, ki se ga navadiš in ga sprejmeš v svoj ritual. Končno te bruhanje izčrpa in imaš tehten razlog za počitek, pa še ljudem okrog sebe se smiliš. V omami ima tudi bruhanje svoj čar. Kje je tu smisel?

»Kaj je že spet z njo?«

»Le kaj je pojedla?«

»Je mogoče noseča, da ji je spet slabo?«

Takšna in drugačna vprašanja so Nini všeč, saj je predmet pogovora, v sredini dogajanja. Važno je, da se nekaj dogaja.

Pomislite malo. Čez natanko osemdeset dni bo Nina praznovala triintrideseti rojstni dan. Ima že dve hčerki. Le zakaj bi si ponovno

omislila otročička? Je polno zaposlena ženska v zrelih letih in teh igric se ne gre več.

Na tem mestu lahko ugotovite za katero Nino gre. Kako? Takó, da izračunate njen rojstni dan. Pa bi vas, kot pisateljica, lepo prosila, pustite jo v zakulisju. Stigmatizacija je zelo neprijetna zadeva. Ne bodite vi tisti, ki jo boste potisnili nazaj v brezno omame. Obstaja velika možnost, tiri so spolzki.

NOVÉ MĚSTO NA MORAVĚ

29. MAJ 2004, sobota

Res žalostno, da ima Nina svojo pisateljico, jaz ubogi psiček pa si moram življenjsko zgodbo pisati sam.

Torej naj začnem z rojstvom. Rodil sem se 29. maja psički Penelopi in psetu Apolonu v kraju Nové Město na Moravě. To je kraj na Češkem. Bila je sobota in pisalo se je leto 2004. V tisti rodni deželi sem prebival šest tednov, nato se je začela moja pot v neznano.

Predno pa začnem z mojim potovanjem, bi vam rad na kratko opisal prve tedne življenja.

Mati je bila čistokrvna psička, ki je bila ob mojem rojstvu stara pet let. Mojega očeta Apolona je spoznala meseca januarja na zasneženi poljani, imenovani »Motýl«. To po češko pomeni metulj. Vsako pomlad se namreč nad poljano spreletavajo metulji najrazličnejših barv, si ogledujejo cvetove prečudovitih oblik, vonjajo mamljive dišave in bežijo pred nadobudnimi otroci in igrivimi psi. In tam se je rodila ljubezen.

Moj oče je bil prav tako čistokrven pes, z rodovnikom in vso potrebno dokumentacijo, ki sodi zraven. Spočela sta me 21. marca 2004. Na prvi pomladni dan sem se torej vgnezdil v maternico. Začetek je bil dober. Prve dni nas je bilo sedemnajst. Dva meseca kasneje, ko sem privekal na svet, nas je bilo samo še trinajst. In jaz sem bil zadnji. Štirje zarodki so izpuhteli.

Usoda mi je namenila pot navzdol oziroma si je na vso moč prizadevala spremeniti tok mojega življenja. Takoj po rojstvu

5. POGLAVJE

Osmi dan

In prvi dan je bog ustvaril ...

Sedmi dan je bog počival.

Osmi dan se je nekdo igral,

in ustvaril je ...

6. JUNIJ 2004, nedelja

Danes je osmi dan. Pribila sem se ga.

Zdaj mi drži (ura je pol osem) in ne čutim potrebe po ničemer.

Kadar grem s Cvetom v kino ali enostavno stopim v WC, že se ga hočem pribit. Te dneve je dobro vse, tudi to, kar se da pogoltat. Kradem kot sraka. Še dobro, da pri nas doma tabletko T in A rastejo na drevesu oziroma na grmičkih (*Pojma nimam kaj je imela Nina takrat v mislih, ko je omenjala drevesa in grmovje.*).

Tastarih ni doma, zato matki lahko kaj spizdim. Pri taki zalogi, ki jo ima, res ne more ugotoviti, da ji manjka škatlica ali dve. Poleg tega jih takoj nadomesti z novimi. Njej to ni problem, samo svojo zdravnico zaprosi za recept – in že jih ima. Pa ne vem zakaj jih rabi? Saj jih ne golta. Ali pač? To ni moja stvar. Jaz rabim tabletko za kino. Sicer je pa *vsak svoje sreče kovač*.

Pa naj traja dokler traja. Kmalu bomo videli kako bo brez službe, kdaj me bodo ... Angel varuh moj kje si? Stara mama moja pomagaj mi. PROSIM! Le kaj bo z menoj?

Na začetku je bila neodločna in si je želela le pomoči angelov in izvenzemeljskih bitij. Občutki, da ti nekdo pomaga, četudi je umrl že pred leti, so včasih lahko zelo močni in pozitivni. V usodnih trenutkih je Nini vedno priskočila na pomoč njena stara mama in ji svetovala; enostavno bila je zraven, bila je vedno prisotna. Bila je njen angel varuh. Kadar se je pogovarjala z njo, jo je imenovala Klementina. Lepo je vedeti kako je ime vašemu angelu, kajne? Občutek je prijeten in pomirjujoč.

Res so bile misli na pomoč samo kratki prebliski, ki so jo spremljali, a bili so dovolj pogosti, da jih je uresničila in nekako našla stezico, ki je vodila ven, na prostost in ponovno čutenje smisla življenja. Kljub temu, da si je dokaj hitro poiskala pomoč, je preteklo veliko dni oziroma mesecev, ko je vzela, recimo svojo zadnjo dozo. Po dveh letih nihče ne ve ali je bila to res zadnja. Možnosti za vrnitev je žal nešteto. Ko vsaj ne bi veljal pregovor *Vse poti vodijo v Rim*.

Nino je rešil pred pogubo občutek groze, ki jo je ves čas spremljal, notranji strah, ki jo je grizel in njen naraven nagon po samoohranitvi. Mogoče so k temu pripomogli tudi njeni geni in vzgoja. Če samo pogledate, koliko dni je preteklo, ko si je prvič aplicirala v žilo, komaj osem dni, pa je že razmišljala o pomoči. Ves čas se je zavedala svojih neumnih početij, a kaj, ko te ena sama igla potegne v globino. Je močnejša kot vse ostalo.

Ha, zadnjič enkrat je bilo dobro v kinu, na meji med »bom, ne bom kozlala«. Če sem gledala samo naravnost, je šlo. Le vsebine nisem razumela. Dogaja se mi to na splošno, da izgubljam besede, da ne morem iti domov, ker ne vem kje imam ključ od avta, pozabim kako se ugasne računalnik. Sedaj se počutim prav hecno, vmes pa so obdobja, ko ne vem kaj bi sama s seboj. O tem sedaj ne morem pisat, ker nisem tako naravnana. Čao.

In moj nov pozdrav po telefonu je: »Čao mio.«

Še nekaj je novega: fleša ni več (*To bo Nina verjetno pogrešala celo življenje.*).

Ob pregledu mojega narkomanskega tedna brez čika v gobcu (*Tudi Marlboro ne pride v poštev.*) sem ugotovila, da ne vem kaj je bilo v četrtek. Bila je pozna noč oziroma zgodnje jutro, ko sem zaključila na računalniku, pa še naporen sestanek s tujimi partnerji je bil tisti dan, to se spomnim. Dvomim, da se ne bi nabasala z nečim. V četrtek je zagotovo nekaj padlo. Še napisat se mi ni dalo. No, in to je skupaj najmanj ENAJSTKRAT v osmih dneh. Lepo a ne, za začetek. Vedno sem bila dobra v vsem.

Kombinacija T + »tamalčki« je super za službo. Drži toliko, da drži. Pa kaj, ko je zmanjkalo »tamalčkovih« kapljic. Treba bo najti zamenjavo.

Kot se šika uporabljam desno *veno cutaneo*.

ZGODBA MAME PENELOPE

6. JUNIJ 2004, nedelja

Vidim na en uč, slišim samo tisto kar želim slišati. Mamo večinoma kličemo Peni, včasih pa kar Lola, kot jo je včasih ljubkovalno klicala njena prava gospodarica, *njegova* mama. Penelopa nam po vsakem hranjenju pripoveduje zgodbe. Požiram jih. Zaupal vam bom eno, ki mi je še posebej prirasla k srcu.

»Lola, si pa res lola. Kako moreš skakati po dežju? Poglej se. Vsa si mokra, moja Peni. Pojdi noter, da te uredim.«

In že me je brisala s suho brisačo.

»Da se ne boš prehladila.«

Dvignila sem najprej levo sprednjo tačko in potem desno. Gospodarica mi je z gobico obrisala vsako šapo posebej. Bilo ji je ime Ana.

Kadar je imela nekoliko več časa, me je napodila v kopalnico: »Sedaj pa hitro skoči v banjo.«

Natočila je mlačno vodo, dodala pasji šampon in me najprej po celem telesu nežno zmočila. Z mehko krpo me je gladila po hrbtu, potem po trebuhu, okrog vratu, za ušesi in zopet po hrbtu.

»Vau,« kako je bilo to prijetno.

Sledilo je tuširanje in nato sušenje, oblikovanje pričeske in čisto na koncu mehka topla postelja. Tam sem za posledek dobila pasji sladkorček.

Moja gospodarica je bila res enkratna ženska, a je žal prezgodaj umrla. Takrat sem postala *njegova*.

Tu se čar zgodbe ustavi.

Pogosto sem se spraševal, zakaj je usoda tako kruta? Zakaj prizadene tudi nedolžne ljudi, Ano in Katerino na primer? Kakšna je njuna krivda?

9. POGLAVJE

Opica ima pljučnico

Hitrost življenja v omami ni pomembna.

*Časa imaš vedno dovolj,
le toliko moraš paziti,
da ne pozabiš jesti in piti.*

DOKLER še nihče ni vedel za njeno početje, je Nina enostavno stopila do police z narkotiki, si pripravila dozo in odkorakala v WC. To je delala, kadar je bila sama v ambulanti in tudi med uradnimi urami, pred sodelavci. Enostavno jo nihče ni vprašal, katero žival misli zdraviti in kateri preparat uporablja.

Kasneje, po mesecu dni, ko sta sodelavca Andrej in Bogomil vedela za njeno početje, jo je navdajal poseben adrenalinski občutek, ko je morala priti do doze. Če je bil v ambulanti eden od njiju, nikakor ni dopustil, da bi Nina šarila po polici z narkotiki. Kolega je bilo potrebno s pretvezo spraviti ven iz ambulante. Kadar Nini ni uspelo dobiti narkotika in doze, ki si jo je zaželela, ni bila sposobna narediti nič. Begala je po sobi in ko ji je končno, čez uro ali dve, uspelo priti do njej tako ljubega opoja, so se ji tako tresle roke, da si je le s težavo aplicirala svoj odmerek.

Preparat, ki ga je uporabljala, se na splošno uporablja za lajšanje hujših bolečin pri živalih. Veterinarji ga pogosto uporabljajo tudi za kastracijo konj. Deluje kratko, v telesu se zelo hitro razgradi. In posledica tega je ponoven vbod.

V obdobju največje krize se je Nina pribijala povprečno deset do dvanajstkrat na dan. Vbodnih ran po rokah je imela polno, saj ni vedno zadela žile. Včasih se je vbodla tudi do petkrat za eno uspešno aplikacijo. Sama sebi lahko rečem noro. Ne, lahko napišem NORO z velikimi črkami. Odštekano. Samo, Nini se je takrat to zdelo čisto kul. Nase je navlekla še belo zdravniško haljo in nihče ni opazil njenih vbodnih ran. Le oči so govorile drugače. A kaj, ko te le redko kdo pogleda v oči.

Skrivoma, vsak dan po malem, in vsebina v stekleničkah se je hitro praznila. Prišlo je jutro, ko se je Nina zavedla dejstva, da bo tudi ta steklenička enkrat prazna, da kolega gotovo že opažata izhlapevanje. Vzela je celo stekleničko. V tej fazi ji je postalo vseeno kaj nameravata storiti.

Zgodnje jutranje ure v ambulanti so ji postale navada, pa čeprav to ni bila njena prva jutranja doza. Brez pribitka, takoj ko je vstala, ko se je primajala iz postelje v kopalnico, tako ali tako ni šlo. Dva meseca, vsak dan, dan za dnem je bilo enako.

In potem je prišlo do spremembe.

Na tržišču je konec meseca julija zmanjkalo preparata! Nina ga je začela vztrajno iskati pri stanovskih kolegih. Izmišljala si je zgodbice, takšne in drugačne, in vse so vodile po poti do preparata. Ta pes je imel tumor, druga mačka je imela grd odprt zlom. Naslednjič ji je preparat padel na tla in se razlil. Smola pa taka. Z lažmi je prišla tako daleč, da je v enem tednu kastrirala tri konje. Iste zgodbe je prodajala petim različnim veterinarjem in to isti dan. Nekje je dobila dozo dopoldan, drugod popoldan. Ni kaj, v tistem obdobju je bila res dobra, prava profesionalka v lažeh.

Nina se je kasneje želela opravičiti za svoja dejanja, saj je grdo izkoristila dobroto in lahkovernost kolegov, a saj veste stigmatizacija ne dopušča opravičevanja. Zato me je prosila, naj se v njenem imenu na tem mestu opravičim iz vsega srca, vsem njenim kolegom. Resnično ji je žal.

Sama je dodala: »Luka oprosti.«

Trenutno stanje je Nino prisililo, da si je poiskala drugo pot do omame.

Pri tem je Nini pomagala opica. Neverjetno vžge recept napisan za težko obliko pljučnice, pri kateri je potrebno dajati sredstva proti bolečinam. Pot, da oseba pride do preparata v lekarni, potem ko je recept napisan, ni težka.

Opica ima lahko tudi vnete dlesni in bolan zob, ki ga je potrebno izpuliti, pa ga zaradi določenih razlogov še ni mogoče izdreti v tem ali v naslednjem tednu. Ves ta čas mora dobivati sredstva proti bolečinam, da se vsaj malo omili trpljenje uboge živali. Potem se

vnetje prenese še na sosednji zob in problemov v opičjem gobčku ni ne konca ne kraja. Edina rešitev je torej sredstvo proti bolečinam. Nič lažjega. Nina napiše recept.

Ko v lekarni farmacevtki pripoveduješ zgodbo o opici in njenih problemih, vžge; lekarn pa je v Sloveniji kar nekaj. Res je, da gre nekje težje in dobiš lahko samo preparat za peroralno aplikacijo (tabletke, sirup ali kapljice za v gobček), drugod tudi ampule niso problem.

Tabletke, sirup in kapljice se dajo enostavno raztopiti in spustiti po krvotoku. Nina je to redno počela. Zavedala se je dejstva, da ob ponovitvah aplikacij lahko pride do grdih alergičnih reakcij, toda *v sili hudič še muhe žre.*

V tistem času otroci in mož niso obstajali, samo Nina.

SPOLNO ŽIVLJENJE BRATOV SLAVIČEK

V tem poglavju Pupiju prihiti na pomoč pisateljica, ki razloži spolno življenje bratov Slaviček. Vsebina namreč res ni primerna, da bi jo razlagal tako majhen in nepokvarjen psiček.

Najverjetneje je bil ravno Petr kriv za Anino odločitev, da zapusti ta svet. Ko je izvedela, da si na silo jemlje Katerino, se ni več pobrala. A huje je bilo to, da sta si Katerino izmenjavala tako Petr kot tudi njegov sin. Petr je bil dodatno okužen z virusom HIV. Ali je Ana vedela tudi za to skrivnost?

Petr in Ana že nekaj let nista spala skupaj, zato ji je bilo prizaneseno, da bi z zakonom podedovala tudi okužbo z virusom. Petr je že devet mesecev pred njeno smrtjo vedel, da je HIV pozitiven. Kje in kdaj je staknil okužbo mu je bilo neznanka. Da bi pomislil na ljudi okrog sebe in jih zavaroval pred samim seboj, tudi v sanjah ni pomislil.

Zdelo se mu je celo krasno, da lahko okuži čim več žensk predno podleže, saj je končno dobil okužbo prav od babe, mar ne?

Res bi bil to lahko tudi moški, a za to ni vedel nihče. Na splošno moških ni maral. Kljub temu je bilo vredno poskusiti. Moral si je priznati, da mu je bilo takrat celo všeč. In, ko je videl tistega

Arabca iz Faisalabada, mu je sprva zastal dih. Potem pa je bila igra huda, poživljajoča in vredna svojega denarja.

Diagnozo je zvedel kmalu. Dobil je namreč dozo virusa, ki je zadostovala za takojšen napad na celice imunskega sistema. Jemal je ogromne količine antibiotikov, da se je znebil začetnih prehladov, ki bi se v nasprotnem primeru sprevrgli v pljučnico. Drugič zopet je preležal v postelji tri tedne zaradi navadne driske. Imel je svojega osebnega zdravnika, ki je poskrbel, da je vse ostalo prikrito. Le njegov brat je vedel. Virus se je vztrajno širil po njegovem telesu. V kratkih obdobjih, ko se je počutil bolje, je Petr radodarno širil svojo najnovejšo pridobitev med mlade punce, željnih novih izkušenj in romanc.

Umril je manj kot leto dni po okužbi. Samo zrušil se je doma, sredi dnevne sobe. Našla ga je vrtnarka, ki je ravno prišla na posestvo, da uredi in zalije rože v cvetličnjaku, za katere je pred tem s tolikšno skrbnostjo skrbela Ana. Oskrbnica je takoj poklicala rešilce, a bilo je prepozno. Uradno poročilo na mrliškem listu se je glasilo: zastoj srca. V Novem Mestu se je govorilo, da je odšel za Ano, ker jo je ljubil, ker ni zdržal brez nje.

»Minilo je manj kot mesec dni odkar je umrla njegova žena,« so govorili.

Drugi so imeli za pripomniti: »Tako kratek čas je uživala. Tudi na onem svetu je ne pusti na miru.«

Čas bi že bil, da izveste tudi kako je ime Petrovem bratu oziroma njegovemu stricu. Tomaš. Njemu ni nič ostalo prikrito, razen odnosov znotraj hiše. Težave Katerine so mu ostale uganka. Vedno jo je imel za svojo nečakinjo, tako kot *njega*. Imel jo je rad.

Tisti dan, ko je umrl Petr († 13. januar 2002), je Katerina na njegovi pisalni mizi v delovni sobi prebrala strogo zaupno pismo – obvestilo osebnemu zdravniku. Pismo je stlačila pod pulover in ga skrila v svoji sobi. Do njega je prišla zgolj slučajno. Njegov osebni zdravnik ga je, ob kupu drugih pomembnih opravil, pozabil skupaj z ostalimi dokumenti na mizi. Dokumente in pismo bi moral skrivoma predati Tomašu. Ostala naj bi skrivnost.

In tudi je ostala skrivnost, le da je zanjo vedela tudi Katerina in le ona je poznala tudi vsa dejstva.

Na izvidu je pisalo:

Bolnica Nové Město na Moravě
Infekcijski oddlek

Žďárská 610, 592 31 Nové Město na Moravě
telefon: 00384 3 4567 100, faks: 00384 3 4567 123

Obvestilo zdravniku

Številka protokola: 8011/01

(Ob ponovnem pregledu prinesite izvid s seboj)

Petr XXX YYY (*prikrito za bralce zaradi osebne istovetnosti*)

Masarykova ulice XXX (*prikrito za bralce zaradi osebne istovetnosti*)

592 31 Nové Město na Moravě

Sporočamo vam izvide z dne: 18. marec 2001:

IZVID

Serum (odvzet 16. marec 2001)

HIV 1/2/0: anti HIV 1/2/0: presejalni test (tretja generacija): REAKTIVEN

HIV 1/2/0: anti HIV 1/2/0 in HIV-1 antigen p24: presejalni test (četrta generacija): REAKTIVEN

Hepatitis B: HBsAg (presejalni test): NEREAKTIVEN

Hepatitis B: anti HBs (celotni): NEGATIVEN

Hepatitis B: HBsAg (presejalni test): NEREAKTIVEN

Hepatitis C: HCV (presejalni test): REAKTIVEN

MNENJE:

Glede na rezultate izvidov, se **obvezno** zglasite v naši ambulanti v **ponedeljek, 22. marca 2001** v ambulanti številka dve.

S seboj prinesite ta izvid.

Opravili bomo dodatne preiskave in vam predpisali ustrezna zdravila.

V prilogi so podani rezultati jetrnih testov, krvne slike in ultra zvoka.

primarij Dr. Miroslava Pavláková

Vsebina jo je zbolela, še nikoli ni čutila take bolečine. Naslednji dan je stopila v specialistično ambulanto. Opravila je teste in se odločila, da bo širila virus naprej. Tudi ona je bila pozitivna.

V nekaj tednih, ko je Katerina izvedela za okužbo, je sprejela odločitev, da se preseli k stricu in ga zaznamuje. **On** je ravno oddal vseh sedem Penelopinih mladičev kolegu Hinku iz Slovenije, zato Katerini ni bilo več potrebno skrbeti za naraščaj. Bil je prvi teden v marcu 2002, ko se je preselila k Tomašu.

In kakšno je bilo spolno življenje Tomaša? Kdaj si je on zaželel Katerine? Kako sta si padla v objem? Kako je sprejel njeno odločitev? Dolga zgodba, a na kratko bi jo lahko strnila nekako takole.

»Ko boš star in betežen, ti bo ženska prišla prav, zato jo spoštuj,« je pogosto govoril Tomašev in Petrov oče.

»Nikoli ne škoduj svoji družini ali ravnaj proti volji ženske, kajti lahko te prav ženska reši pred giljotino,« je pogosto ponavljal.

Vendar je te družinske zapovedi spoštoval le Tomaš, le njemu so segle do ušes. Njegov brat in nečak za te zapovedi še nista slišala ali pa sta bila tako zabita, da jih nista hotela razumeti.

Ko se je Katerina pri petnajstih letih preselila v Tomaševo graščino, je njeno odločitev narobe razumel. Prepričan je bil, da je Katerina še nedolžna deklica. Bila je izredno prijazna z njim, hotela se je ljubiti z njim, biti njegova. Le tega ni vedel, da je Katerina nosila v sebi še virus HIV. V trenutku jo je vzljubil, postala je ljubezen njegovega življenja (in smrti).

Tomaš je bil zelo delaven človek, a kljub temu si je vzel torke proste. Posebej jih je posvetil Katerini. Bil je nežen z njo in Katerini je bilo na trenutke celo hudo. Po drugi strani je vedela, da je ravno on krivec za smrt njene matere. In odpuščanja za te grozote ni poznala, samo maščevanje.

Njena mama je umrla zaradi prevelike doze odmerka. Po statističnih podatkih je takrat umrlo presenetljivo veliko število narkomanov v tamkajšnjem okraju, glede na prejšnja leta. Dodatnih poizvedb niso opravili. Le peščica ljudi je poznala kvaliteto, ki se je tedaj prodajala na ulicah. Posel je pač posel. Vse je potrebno prodati. Tomaš si je očital le to, da je robo razprodal na domačem trgu. Moral bi jo podtakniti v tujino.

S posvojitvijo Katerine sta si brata odkupila slabo vest. Vedno sta ravnala na tak način. Le sebe sta morala prepričati, da je to dovolj velika žrtev oziroma podkupnina za tovrstna dejanja.

Prav nelogično je, da lahko takšna surovina skriva v sebi nežnost. Tomaš jo je nekaj vsekakor imel, to si je morala priznati.

Ostale ljubice so počasi tonile v pozabo, a kljub temu jih je Tomaš spoštoval. Bolj kot je spoštoval žensko, bolj je sovražil njihove zakonite može. To je bil del posla. Na koncu mu je v objemu ostala samo Katerina. Njo je resnično ljubil.

Tudi **On** je bil presenečen, ko se je Katerina vrnila v njegov objem. Bila je mrzla januarska sobota v letu 2003, eno leto po tem, ko se je vrnila iz ambulante z zapečateno ovojnico in prebrala v njej rezultate testiranja, deset mesecev odkar se je odselila. Ves ta čas nista imela osebnih kontaktov.

»Tomaš je tako zaščitniški, nikamor me ne pusti. Jaz pa potrebujem razvedrilo. Pogrešam tebe in Lolo,« je priznala tisto soboto.

»Koga pogrešaš?« je ni razumel **On**.

»Saj veš Peni, Lolo. Tako jo je klicala tvoja mama.«

»Ja, ja Peni. Lahko jo vodiš na sprehode kadar te je volja. Samo mladiče mi pusti.«

Penelopa je takrat skrbela za svoje tretje leglo. Imela je enajst kosmatincev, enega bolj prikupnega od drugega. Vsi so bili že oddani. Čez štiri tedne naj bi potovali v Beograd.

Katerini so sobote in torki postali smisel življenja.

18. POGLAVJE

Dogovor

*Našla sem stezico,
ki me bo popeljala ven.
Trnova je in polna ostrega kamenja,
a mislim, da bom zmogla.*

17. OKTOBER 2004, nedelja popoldan

Super dogovor.

Z Eriko sva sklenili, da ne bom kadila v avtu, zunaj pa pet škatlic na mesec. Za vsako škatlico, ki stane štiristopetdeset tolarjev dam enako vsoto Daši in Eriki. Torej mene stane škatlica tisočtristopetdeset tolarjev, kar pa je precej drago. Mislim, da bom premislila predno bom kupila cigarete, še vedno pa mi ostane, da fehtam. Dobro je, da se vidim ven.

In sedaj še nekaj o ljubljennemu sodelavcu Andreju. Tisto še vedno velja, da ga ne bom klicala.

Mogoče se danes dobim z Bogomilom.

Adijo do jutri.

V sredo grem na Malenškovo (*na pogovor s Fiono*). Se že veselim.

Napisala sem poročilo o Xxx (*Preparat, ki se sedaj najboljše prodaja*). Za jutri mi ostane še nabava zdravil za ambulanto in poročilo o porabljenih sredstvih na potovanjih. Vse je ful naporno. Ura je 15³⁰. Čaka me delo.

Še vedno je težko manj jesti. Padla je šamrola. Tudi kadim kot turek in razmišljam samo o tem, kako bi se zadela. Res dobro, da nimam nič stare zaloge (*Nina se v svojem dnevniku s tem stavkom in njegovo vsebino že kar ponavlja, a očitno ji dosti pomeni*).

Ful pospravljam predale, da bi kaj našla. Pa nič ne najdem.

17. OKTOBER 2004, nedelja ponoči

Pogovori z Andrejem (*zamere so pozabljene*) in Bogomilom mi pomagajo. Še dolgo časa bo preteklo, da bom iz krize. Težko je! Mogoče bom po dolgem času lahko zopet delala v ambulanti. Tudi teren in moje živali pogrešam.

Novega avta se in se ga ne veselim (*Nina že dalj časa načrtuje nakup novega avta.*). Enako velja za Jihlavo in Izolo (*Bližajoča se kongresa na Češkem in v Sloveniji.*). Že čez en teden dni odpotujem na Češko.

Z Eriko sem šla v kino, ob 19³⁰ v službo za približno pol ure, potem pa na ogled avta skozi vitrine trgovine. Domov sva prišli ob 21³⁰. Sedaj je ura 0⁴⁵ in sem končno končala s poročilom.

Jutri grem kasneje v službo. Zanima me kdaj dobimo avto, zato bom šla prej v salon na razgovor. Za jutrišnji sestanek nisem naredila še nič. Mogoče bom sedaj do 2⁰⁰. Saj je še čas. Držim se ob tej čudni jutranji uri.

Spat grem. Ura je 2³⁰.

V AMBULANTI PRI VETERINARKI NINI

17. OKTOBER 2004, nedelja

Spraševal sem se, kaj je udarilo v zatočišče, da je toliko mojih kolegov poginilo. Dejanske številke sploh nisem vedel. Ni trajalo dolgo, ko sem iz razgovorov izvedel zgodbo, ki vam jo je zaupala Šana.

Tudi jaz se nisem počutil dosti bolje kot za odpis. Poležaval sem v pasjem boksu in se smilil samemu sebi. Zastrupitev me je močno prizadela. Bil sem slab. Pogrešal sem družino, moje brate in sestre. V mislih sem se vračal k njim in obujal spomine.

K meni je pristopila Nina in rekla: »Revček, še lajati ne znaš. Pa poglejva, kako se počutiš danes. Saj ne boš grizel, kajne? Lepo bom ravnala s teboj. In veš kaj, če boš priden, te peljem pokazat mojima hčerkama.«

Zastrigel sem z ušesi.

»To pomeni, da me boš posvojila?« sem bevsknil.

Ni me razumela. In tudi kako bi me, saj ni bila dr. Dollittle ampak ...

»Nina si, kajne? Te bom že naučil pasje govorice, samo vzemi me k sebi. Prosim.«

Premor.

»In praviš, da imaš hčerke? Koliko? Tri, štiri, devet?«

»Ne boš nehal bevskati kajne, ti malo vase zaverovano ščene. Če že hočeš vedeti, Daša in Erika jima je ime. Res si prisrčen, ko se tako visoko nosiš.«

»To ni mogoče. Ženska me že razume. Hura! Podobna je Katerini. To bo še bomba.«

V moje življenje je posvetila lučka, svetla in topla. Zrak, ki sem ga vdihaval, se mi je zdel drugačen, toplejši in nič več dražeč. Stvari okoli mene so se mi zdele svetlejše, skratka bilo mi je toplo pri duši. Predstavljate si pasjo dušo obdano s toploto. Ni je lepše stvari, vam rečem.

Nehal sem sanjariti. V zadnjico sem dobil injekcijo in takoj nato še eno.

»Vau, boliii.«

Kruta realnost me tudi tokrat ni pustila ne cedilu. Kot bi se veter hotel poigrati z menoj, v sobo je stopil prepah in začel loputati z vrati ter na stežaj odprl vrata na koncu dolgega hodnika. Zagledal sem ga.

Minilo je že dobre tri mesece, odkar so naju z Vilijem ločili. Ko je ležal na mizi, ves nebogljjen in nemočen, hladen, ker v njem ni bilo več življenja, sem ga spoznal po uhlju. Na levi strani je imel dve globoki zarezi v razmiku dveh centimetrov. Ta delček je visel dol, kot cena na plišasti igrači. Jaz sem ga zaznamoval, ko smo se igrali, sedaj pa je ležal pred menoj in bilo mi je v resnici hudo. Zatulil sem kot volk. Kako rad bi spet videl mamó Peni.

Nina, kot da je razumela moje težave, me je potolažila: »Vse bo še v redu s teboj. Verjemi mi.«

Bila je ura deset dopoldan.

Psičko Olo, ki je ostala z Vilijem v starem pesjaku, so kmalu potem, ko so nas ločili, odpeljali v Šenčur pri Kranju. Poslali so jo kot darilo nekemu podjetniku za njegov štirideseti rojstni dan. Paket s kokainom je bil lično pripet okoli vratu, ovit v lep bleščeč papir. Gostje niso vedeli, da je bilo nekoč darilo globoko zarito v dreku in nato dobesedno izsrano. Pa naj se zadevajo, če se hočejo.

Olo je čez teden dni povozil lastnik s svojim avtom, sicer ne namenoma, a vseeno se ni toliko potrudil, da bi jo zapeljal do ambulante. V mukah je poginila v sosedovi drvarnici. Imela je notranjo krvavitev in zlomljeno desno stegnenico. Novico mi je sporočil vaški pritepenec. Pasja mafija tudi v Sloveniji dobro deluje.

Lisa je bila poleg mene edina iz legla, za katero vem, da je dočakala visoko starost. Živela je v Zadru. Srečala sva se neko poletje, ko sem bil tam na dopustu, in veliko sva si imela za povedat. Pomembno je le to, da se je tudi njej življenje obrnilo na bolje.

Ostalih bratcev in sestic v življenju nisem nikoli več srečal. Tudi nobenih novic o njih nisem dobil.

Žalostna usoda, kajne?

26. POGLAVJE

Začetek konca

Sivina, povsod sama sivina, prekleta sivina.

*Pogledam navzgor
in vidim modrino neba,
pogledam levo in desno
in vidim poljane zelene in sončne žarke rumene.*

*Pogledam nazaj in zopet sivina.
Morje, sonce, nebo, tako ste daleč od tod.*

*Posežem po heroinu, ta je dostopen.
Belina, povsod sama belina, prekleta belina ...*

1. SEPTEMBER 2005, četrtek

TEGA dne je v dnevniku zapisana samo črka H.

1. SEPTEMBER 2005, četrtek

Tudi ja sem ostal brez besed.

Nina je poskusila preparat za evtanazijo; zato je rabila štiri mesece. Hinkov paket je ležal nedotaknjen v shrambi dobrih šest mesecev.

27. POGlavJE

Vampirsko stanje

*Pijanci, narkomani, vampirji,
vsi so isti.
Vsi so odvisniki.*

23. SEPTEMBER 2005, petek

Občutek šteje. Nisem si zapisala datuma, ko sem ponovno pričela. Mogoče dva do tri tedne nazaj. Najprej samo enkrat, a naslednji dan ponovno. In po nekaj dneh dvakrat dnevno. Potem se mi nekaj dni ne da. In, ko so žile v redu in se ne vidi nič, začnem od začetka. Igla mora biti velika, pol mililitra krvi je dovolj. Še toplo popijem. Mislim, da bom postala vampirka.

Kje hudiča je stikalo?

PASJI OPTIMIZEM

23. DECEMBER 2005, nedelja (tri mesece kasneje)

Nina je zadnjič eksperimentirala meseca septembra, od takrat je čista. Vsaj jaz nič ne opazim. Mislim, da se stanje izboljšuje z vsakim dnevom. Pa ne da sem važič, ampak brez mene ji gotovo ne bi uspelo. Zopet je zagreta za delo, veliko se igra s puncama, bere knjige in hodi v naravo, pa mene vedno vzame s seboj. In potem razlaga sami sebi, jaz pa jo vneto poslušam. Kot da ne ve, da jo razumem. Pomembno je to, da govori same pozitivne misli, nič slabega se ji ne utrne. Tudi obvestilo, da sta oba s Hinkom negativna ji je dalo novo energijo. Ko jo opazujem, vidim, da si je našla svoj cilj. Pogosto sem z njo ob večerih, ko piše pesmi. Ko zmečka papir, ga jaz odnesem v koš za smeti, vmes pa seveda preberem njene pesnitve.

Tudi jaz bi rad pisal pesmi, pa sem le ubogo pasje ščene. Kako sem nesposoben.

»Večerja je na tleh,« zavpije Erika.

Po večerji sem se zleknil v miren kotiček ob kavču in razmišljal:

Pes je človekov najboljši prijatelj.

Ali mogoče obratno?

Človek je najboljši pasji prijatelj.

Večerja je bila res špica.

Epilog

*Kar te ne ubije,
te naredi močnejšega.*

KO SEM bila še na drogi, sem vse svoje misli posvečala le eni stvari; to je omami. Vsakdan je bil podoben vsakdanu, le da je z vsakim dnevom postajal še bolj meglen in bolj siv. Iz sivine nisem videla ven. Najlepši trenutki mojega životarjenja so bili povezani s stekleničko in vsebino prozorne barve, ki je razredčevala mojo kri in poneumljala mojo dušo. Ko sem se ustavila sredi vožnje, da sem se ga lahko še isti trenutek pribila, sem videla zvezde. To je bil smisel mojega življenja. Kako bedno.

Narediti prvi korak v pravo smer, je bilo še najlažje, na dolgi poti, ki me je čakala. Nikoli si nisem predstavljala, da je ta pot tako strma, težka in dolga. Vsak trenutek lahko zaideš na stransko pot, in predno se zaveš, da si se izgubil, je pogosto že mrak ali tema. Počakati moraš na novo jutro. Ponoči se ti lahko marsikaj zgodi. Šakali in hijene prežijo nate. A dokler slediš soncu in iščeš jutro v sebi, imaš upanje.

Zame je posijalo sonce. Zbudilo se je novo jutro.

Tudi sedaj včasih ustavim avto ob dovozu, da uživam ob utrinkih življenja, ki mi ga nudi narava. Drobna ptica na veji, svež zrak ali toplo sonce, dežne kaplje ali samo rumen regradov cvet, drobna pikapolonica ti polepšajo dan. Takrat napišem načeto misel v glavi. Verzi, ki prihajajo iz globin notranjega nemira, ostanejo napisani na papirju. Na ta način se sproščam. Tudi kadar tečem, odpiram vrata v posamezne komore mojih možganov, iz polic jemljem neizpeto vsebino. Vrat je nešteto, še več je polic. Življenje je lepo in jemljem ga z veliko žlico. Res je, da je včasih kakšna jed manj okusna, a toliko slajši je občutek, ko vem kakšen priboljšek bo prišel za tem.

Z vsakim novim dnem, ki prihaja, sem vesela novega jutra, vesela, da vztrajam na novi poti. Nič več ni spolzka in ozka, nič več ni trnova in polna ostrega kamenja, široka je in tlakovana s pozitivnimi mislimi, ki me spodbujajo v življenju. Mirno se lahko ozrem na vse strani. Povsod vidim barvno mavrico, ki se lesketa in mi daje novo energijo. Tečem po zelenih travnikih, se nastavljam sončnim žarkom, na modrem nebu opazujem ptice in kradem rdeče makove cvetove. Na mizi mi krasijo sobo. Tudi bele barve se ne bojim, veselim se že zime in belih planjav. Takrat se spomnim na Penelopo in Apolona; tam na beli, zasneženi poljani se je rodila ljubezen.

Čisto za na koncu sem prihranila pozitivno misel, ki me vodi skozi življenje:

KDOR NIMA OTROK, NE VE ČEMU LJUBEZEN.

Hvala vama Daša in Erika.

Vsebina

Uvod	5
1. poglavje	
Hočem pisati roman	9
<i>Nové Město na Moravě</i>	14
2. poglavje	
Pozabljivost.	17
<i>Prvi dnevi</i>	19
3. poglavje	
Tedenska kronologija	23
<i>Penelopin gospodar</i>	26
4. poglavje	
Piknik	30
<i>Pasja potovalka</i>	33
5. poglavje	
Osmi dan	39
<i>Zgodba mame Penelope</i>	41
6. poglavje	
Sorodniki in prijatelji	42
<i>Katerina Haukova</i>	43
7. poglavje	
Belo črna mavrica	46
<i>Ana Mrkvičkova</i>	48
8. poglavje	
Prazen zvezek	53
<i>Pasje igre</i>	54
9. poglavje	
Opica ima pljučnico	55
<i>Spolno življenje bratov Slaviček</i>	57
10. poglavje	
Časovna luknja	62
<i>Potovanje v Ljubljano</i>	65

11. poglavje	
Paklenica	70
Predaja robe	71
12. poglavje	
Evtanazija	75
V zatočišču skupaj s slovenskimi pesjani	76
13. poglavje	
Projekt človek	79
Monika	83
14. poglavje	
Erythroxyton coca	85
Moj drugi dom	87
15. poglavje	
Arhivske zaloge	90
On	91
16. poglavje	
Služba, služba, služba	94
Hinko	96
17. poglavje	
Utrinek	98
Zastrupitev	99
18. poglavje	
Dogovor	102
V ambulanti pri veterinariki Nini	103
19. poglavje	
Pupi	106
Posvojitev	108
20. poglavje	
Recidiva	110
Pasja lepatica	111
21. poglavje	
Fleš	114
Izlet v Jihlavo	115
22. poglavje	
Odvisnost	118
Družinsko srečanje	119

23. poglavje	
Urnik	124
Moja nova družina	125
24. poglavje	
Ljubljenček	127
Z Nino obiščeva zatočišče	128
25. poglavje	
Moč in volja	131
Ljubezen je lahko pogubna	132
26. poglavje	
Začetek konca	135
Heroin	135
27. poglavje	
Vampirsko stanje	136
Pasji optimizem	136
Epilog	139

Šana Čura-Žižek

NININ DNEVNIK
ali življenje nekega psička
Zgodba iz brezna mamil

Pregled besedila:
Anton Koščak

Prelom in oprema:
ONZ Jutro

Izdalo in založilo:
Založništvo Jutro, Jutro d.o.o., Ljubljana

Za založbo:
Stane Kodrič

© Založništvo Jutro
Vse pravice pridržane

Naročila:

Jutro d.o.o., Črnuška c. 3, p.p. 4986, 1001 Ljubljana
Tel. (01) 561-72-30, 041 698-788, 031 521-195 • Faks (01) 561-72-35

E-pošta: JUTRO@SIOL.NET